

Julia Hartwig

A vége felé

(Pod koniec)

A vége felé már kevésbé érdekel , hogy örökké önmagad vagy-e
mindennek mi beléd költözött joga van a létezésre
idegen hangon szólsz
mások álmával álmodsz
megetethetnek kásával vagy könnyel
már semmi sem jár neked
és lassacskán mindenre rászolgáltál
megszámlálhatatlanok bűneid és túlrad benned az élet szeretete
tapasztalt ember vagy
de továbbra sem hagyott el a kíváncsiság
a fájdalomhoz vonzódsz alkonyat hull a folyóra
esős városok szürke metszete
s hirtelen tisztul az ég
felhők kedvelt virágfüzérével
soha nem éreztél ilyen nyugalmat
bár semmit nem tudtál végigmondani
s mit elvégeztél az messze van a tökéletességtől
egyetlen művészet mit tanulsz
a búcsúzás művészete
de miért is kellene bánat nélkül távoznod
a bánat egyetlen fizetség azért amit kaptál